

KONCERT V PARKU.

Pomlad. Zelena drevesa in cvetne grede.
Na peščenih potéh solnčne lise.

Anica Zupanec: Risba.

Vriskajoč korak in ledja. Svileni šum.
Žar oči . . . Smeh s promenade glasi se —

Zvoki, kot umiranje mladih prsi . . .
in vrisk, kot smeh krvi, utrip na utrip —

Omamno se ljubita večnost in hip.

France Bevk.

NA NJIVI.

»Hi! Voliček, plug zavleci,
da napravi brazdo črno,
da izorje brazdo eno,
da izorje jih deset!

Močno si, živinče mlado.
Jaz sem star, nadložna leta!
Ko bi on, ki v boj je moral . . .
Hej, živina, kaj stojiš!«

»Kaj stojim? Postal sem malo,
ker sem videl solzo tvojo,
ker sem čutil misel tvojo;
pa sem malo bil postal,

da se solza ti izsolzi,
prva, druga, kar jih koli,
da se misel ti izmisli,
stari, dobri gospodar!«

»Kaj solzariš! Misel, misel!
Ta ne orje in ne seje
in ne oživi mi sina . . .
Brazdo orji, vražji vol!«

Martin Mavrič.

MOTIV.

— »Ko češnja ob oknu bo cvetla
in vonj dajala —
tam boš stala,
ko pridemo, poljube v lase mi upletla . . .«

Zdaj češnja vsa cvetja-snega se šibi,
v lase se mu upletla je lisa krvi . . .

France Bevk.